

Імперія

Дмитро Павличко

З домовини встає упириця,
Вовча паща на людським єстві,
Гострі зуби і кігті, мов криця,
Очі — темні дірки в голові.

З домовини підводиться постать
Велетенська — плічми до небес.
Цілий світ її лютить і злостить,
І гарчить вона, й виє, мов пес.

І стоїть вона десь на Уралі,
Але тінь її вкрила Париж,
Де міністри, від страху зів'ялі,
Прилягли до землі, як спориш.

— Хочу крові! — мов з горла Циклопа
Загуділо. — Сюди, барани!
І лежить обімліла Європа,
Бо Імперія встала з труни.

Це опівніч. Налякані зорі.
Але сонце прозріє за мить.
Встаньте, люди, і серце потворі
Ви пробийте, як хочете жить!